

По-нататък, въ помѣнатата телеграма, великия везиръ развива мисълта, че Англия като стара и вѣрна приятелка на Турция, нѣма да изостави Султана и ще му се притече на помощъ. Въ заключение той подканя Мюзурузъ-Паша, да поиска посрѣдничеството на английското правителство.

II.

Коя е причината, за гдѣто Турция не е искала сама да влѣзе въ споразумѣние съ побѣдителката си? Тя мислила, че ако лондонския кабинетъ се застъпи за интереситѣ на отоманската империя въ бъдещитѣ прѣговори, послѣдната не би загубила толкова, колкото ако би трактувала направо.

Впрочемъ, тази надѣжда на Султана не можа да се осъществи. Петербургскитѣ кабинетъ разкрилъ намѣренията му и разбралъ добръ опасната игра, която Англия се готви да разиграе.

За да бждатъ ясни и добръ разбрани събитията, които послѣдваха Плъвенската капитулация, необходимо е да се припомнимъ нѣкои обстоятелства, които сж прѣдшествували тази забѣлжителна дата.

Подиръ обявяването на войната графъ Шуваловъ, посланикъ на Русия въ Лондонъ ималъ чести бесѣди съ Дерби, министъръ на външнитѣ работи въ Англия, съ Бинкосфилда и съ Салисбури. Отъ свѣдѣнията, които руския посланикъ испращалъ отъ Лондонъ било ясно за руското правителство, че Англия нѣма да остави „старата си приятелка“ да понесе всичкитѣ послѣдствия на войната, ако бжде побѣдена, нито пъкъ да приеме и удобри напълно условията, които Русия би наложила на Султана.

„Правителството на Нейно Величество, пише Дерби на Лейарда въ Цариградъ, ви разрѣшава да сондираете мнѣнието на Султана за условията на единъ възможенъ миръ между Турция и Русия. Ако Негово Величество е разположенъ да заведе прѣговори, вие можете да го увѣрите, че той може да расчита напълно на Англия“.